

REVOLUSJONENS RØST

Leiravis for SUF's sommerleir
Tromøya 4.-11. august 1968

NR. 2 TIRSDAG 6/8

PRIS kr. 0,25

INNHOOLD:

LEDER.....	side 1
FRANK BAUDE PÅ SOMMERLEIREN..	side 2
FAGLIG DEBATT.....	side 3
REFERAT FRÅN MØTET OM STUDENTRØRELSEN I SVERIGE....	side 3
KLASSEKAMP! Et opprop fra Asker SUF.....	side 6
REVOLUSJ ¹ / ₂ ONÆRT PARTI ELLER VALGMASKIN?.....	side 7
BUDSKAP TILL KONSTNÄRERNA MED ANLEDNING AV 1951 ÅRS KONSTUTSTÄLLNING (HO CHI MINH).....	side 9
SUF OM NORGE OG IMPERIALISMEN.	side 11
REDAKSJONELT.....	side 16

L E D E R

Vi skreiv i går om nødvendigheta av å studere marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning. Derfor ser vi det som skjedde i morgentimene i går som veldig positivt. Som alle veit, blei det jo da lagt fram et konkret studieopplegg på Sitater fra formann Mao Tse-tung og organisert grupper med studieledere. Vi er glad for denne utviklinga, da alle leirdeltakerne på den måten skulle få forutsetninger for å ta standpunkt til problemstillinger som er svært nye for mange.

Sjøl om det i avisa er egne kommentarartikler til de viktigste mötene i går, mener vi at det er nødvendig med en liten oversikt over hovedlinja i gårsdagens debatter.

For det første var den diskusjonen som utspant seg etter kamerat Frank Baudes utmerkte innleiing om faglig politikk en banebrytende foreteelse for SUF. Det blei gjort klart at vi må avsløre LO-byråkratiets klasse-samarbeid og drive en skikkelig interessekamp. Men like viktig var det at det blei understreka nødvendigheta av å sette interessekampen inn i det riktige revolusjonære perspektivet. For ellers vil vi henfalle til reformistisk interessekamp, - økonomisme, - og det vil i realiteten være reaksjonar interessekamp.

For det andre var det interessant informasjon kamerat Marita kom med om studentpolitikken i Sverige. Det var imidlertid synd at dette møtet blei arrangert på en så liten basis, særlig med tanke på det studentopplegget som tenkes gjennomført her til lands til høsten. Av den grunn vil vi oppfordre de av våre lesere som er interessert i disse spørsmåla om å komme med innlegg til REVOLUSJONENS RÖST om studentpolitikk.

For det tredje mener vi at det absolutte høydepunktet på dagen var den meget avklarende debatten om "Revolusjonært parti eller valgmaskin?" Synsmåter som har ulma under overflata i lang tid blei lagt fram til drøfting, og vi trur at særlig folk utover i landet synes at debatten var nyttig fordi den brakte fram spørsmål som tidligere ikke har vært diskutert stort andre steder enn i Oslo og Akershus, Bergen og etpar andre steder. En mangel ved diskusjonen var at det ikke fra noen debattanters side blei anledning til å få klarlagt sine synspunkter tilstrekkelig. Dertil var tida for knapp og forsamlinga for stor. Vi håper imidlertid at debatten ikke vil stoppe med møtet i matsalen i går kveld men vil bli ført vidare på brakkene i teltene, i veggaviser, på seinere möter og ikke minst i REVOLUSJONENS RÖST. Forövrig mener vi at det var en konstruktiv kritikk kamerat Odd fra Kristiansand kom med. da han hevda at den interne politiske informasjon i SUF står langt tilbake for det önskelige. Det er vel ei viktig erfaring vi kan trekke av denne sommerleiren, og som kan vise seg å være veldig nyttig i det kommende arbeidet.

FRANK BAUDE PÅ SOMMERLEIREN

Kamerat Frank Baude holdt på mandag ei grei og klarsynt innleiing om faglig politikk. Vi gjengir her hovedtrekkene av det han sa for at leserne skal kunne bevare inntrykket av innleiinga midt blant alle mulige andre inntrykk.

Kamerat Baude tok utgangspunkt i at det i Sverige og Norge har vært slik at kløfta mellom klassene stadig har vokst under den såkalte velferden. Han påpekte at alt taler for at klassekampen kommer til å skjerpes når den nåværende høykonjunkturen begynner å svikte. Tekn på at dette er ei korrekt analyse har man allerede merka i Sverige i løpet av det siste året. (Arbeidsløshet, omskolering av arbeiderne, beredskapsarbeid).

For at arbeiderklassen i denne situasjonen ikke skal være overlatt til sosialdemokratiet og den moderne revisjonismen som fungerer som monopolkapitalens viktigste politiske og ideologiske støttespillere i Vest-Europa i dag, må faglige og politiske organisasjoner fungere som verktøy for og ikke mot arbeiderklassen.

Frank Baude understreka at vår linje i denne situasjonen må være å forsøke å forvandle fagforeningsrørsla til et organ for klassekamp og at dette bare kan skje i tilknytning til de kampspørsmål som er aktuelle i ulike situasjoner. Som Stalin sa: "Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampelen, skal det ikke skje på grunnlag av høgtflygende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, dyrtid osv. spille ei svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen." I takt med denne kampen må også det faglige demokratiet gjeninnsettes.

For at fagforeningsrørsla skal kunne fungere i arbeidernes kamp, må et revolusjonært, marxistisk-leninistisk parti skapes. Et parti som kan delta i, organisere, utvikle og lede arbeiderklassens kamp. Dette partiet må for alvor isolere og innringe sosialdemokratiet, og fravriste det dets grep over arbeiderklassen. Denne målsettinga kan bare nås gjennom kamp.

Bare på dette viset kan arbeiderklassens posisjoner bygges ut steg for steg fram til den sosialistiske revolusjonen, konkluderte Frank Baude.

F A G L I G D E B A T T .

Til den første politiske debatt i leiren i går holdt kamrat Baude fra Fria Fackföreningsfolket innledningen, hvor han særlig tok for seg utviklingen på den faglige fronten i Sverige etter krigen, spesielt karakterisert ved klassesamarbeid i stedet for klassekamp.

Konklusjonen på innledninga var at det er nødvendig å skape et marxist-leninistisk parti til å stå i spissen for arbeidernes kamp.

I den påfølgende debatt ble bl.a. følgende emner behandlet:

Utbygtinga, dens grader og former.

Arbeidet innafor fabrikkportene.

Nødvendigheten av å satse på en kontinuerlig faglig politikk.

Bør vi stå i LO eller ikke?

I tillegg kom en del kamerater konkret inn på erfaringer under utførelse av faglig arbeid.

Som konklusjon på det hele kan vi si at foredraget og debatten for det meste bare ble en oppsummering av i og for seg talende og avslørende fakta, men det som i høyeste grad manglet både i debatten og foredraget var et langsiktig opplegg til en faglig strategi, noe som også ble påpekt fra en deltaker i debatten.

De lærdommer vi kan trekke ut av denne debatten er at det ideologiske grunnlaget er forholdsvis bra, uten at dette har utkrystallisert seg i en klar faglig strategi. Det praktiske arbeidet, med enkelte hederlige unntak, ligger nede utenfor tariffoppgjørene. Det SUF-lagene nå må legge vekt på framover er en langsiktig offensiv faglig strategi med grunnlag i marxismen-leninismens klassekampteorier og praktisk arbeid til enhver tid.

Motto(hentet fra debatten):

"For å jobbe riktig må vi for det første til enhver tid føre ei riktig linje, dvs. marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning; - for det andre må vi jobbe".

Referat från møtet om studentrørelsen i Sverige.

Kamrat Marita gav i sin inledning bakgrunden till den nyväckta radikala studentrørelsen i Sverige. Traditionellt har Sveriges studenter varit en konservativ punschdrickande överklass, och den politiska debatten på universiteten i det närmaste obefintlig. Under 60-talet har emellertid situationen förändrats, och en politisering och radikalisering av studentlivet har inträtt. Detta beror dels på den hårdnande antiimperialistiska kampen, dels på påverkan från studentrørelsen i det övriga Europa och i USA, men kanske framför allt på akademikernas försämrade läge på den svenska arbetsmarknaden. De

svenska näringslivet kræver ökad tillgång på högt utbildad arbetskraft til lägre kostnader.

Inom kort, kommer en omfattande universitetsreform (UKAS) för att tillgodose dessa krav att genomföras. Den innebär dels att utbildningen målinriktas och i ökad utstrekning avpassas efter näringslivets krav, dels att kostnaderna minskas genom ökad genomströmningss hastighet som åstadkoms med ett system av bundna studiegångar och utspärringsregler.

Det er framför allt debatten om UKAS som på senare tid gjort studenterna medvetna om sin roll i samhället. Denne debatt kulminerade i våras under den s.k. kårhusockupationen i Stockholm. Det som från början var avsett som ett informationsmöte om UKAS förvandlades spontant till ett massmöte om universitetets roll i det svenska klass-samhället. Över 5000 studenter och en del arbetare deltog i møtet som varade i tre dygn. Den socialdemokratiske utbildningsministern Olof Palme kallades till møtet för att försvare UKAS, men debatten kom i huvudsak att röra sig om socialdemokratins svek mot den svenska arbetarklassen. Palme blev fullständigt avslöjad som den monopolkapital-ets springpojke han är.

Att det bestående samhället verkligen opplevde denna hændelse som ett hot mærktes på den hetspropaganda som hela den svenska pressen efteråt förde mot studenterna. Særskilt i den socialdemokratiske propagandaen försökte man på alla sätt skærpe motsætningane mellan studenter og arbetere.

Som ett resultat av kårhusockupationen bildades den s.k. 27.-maja-komittén.

Sedan ett halvår tilbake existerer en frontorganisation blandt studenter i Göteborg kallad SDS (Studerande för ett demokratisk samhälle) En lite mer utførlig redogørelse for dette parti kan tjæne som eksempel på hur den radikale studentrørelsen i Sverige agerer utanfor Clarté og KFML (Kommunistiske Førbundet Marxist-leninisterna). Høsten 1967 besløt ett føreningsmøte i Göteborgsstudenternes filosofiske fakultet att uttale ett førdømmende av USA:s aggression mot Vietnam. Dette politiserende av de av hævde politisk omedvetne studenterna væckte borgarpresses og konservative studentgruppes oro. Man ordnede ett nytt føreningsmøte där reaktionære krafter skramlat i hop sine punschbrøder og fæstmør og lyckades återta uttalandet. Arbetere i Göteborg protesterade. Studenterna samlades på nytt. Den fascistiske linjen led nu ett kraftigt nederlag. Vart og ett av

dess möten var besökta av mellan 700-1000 studenter (föreningsmöten i allmänhet hade förut inte samlat mer än ett 50-tal studenter).

Samtidigt med dessa Vietnamdebatter diskuterades bildandet av ett radikalt kårparti eftersom man denna vår för första gången gick till politiska val på studentkåren (tidigare hade medlemmarna överlått sina politiska intressen i kårbyråkraternas händer). Argumentationen inför detta bildande gick efter två linjer: 1 Clarté skulle stå för bildandet av ett marxist-leninistiskt parti, 2 progressiva krafter skulle sluta sej samman i en frontorganisation som inte skulle defineras som socialistisk utan i stället gå fram under paroller dels i i konkreta intressefrågor, dels i allmän anti-imperialism. Den senare linjen segrade (delvis beroende på att bredden hos ett sådant parti minskade i vel med att den socialdemokratiska studentföreningen förklarade att de ämnade gå samman med liberalerna för att stoppa de konservativa). SDS såg naturligtvis inte kårvalet som något väsentlig utan snarare som den tidpunkt från vilken vårt konkreta arbete skulle börja. Man fick på någon vecka ett hundratal medlemmar (trots att stadgarna innehåller arbetsplikt) och vid valet stöddes SDS av drygt 550 studenter.

SDS är organiserat i kvartersgrupper om mellan 5-10 medlemmar. Dessa grupper bedriver studier i konkreta frågor och agiterar genom flygbladsutdelning, försäljning av vår tidning SDS-information (køp den!) och dørrknackningsaktioner. Demokratin garanteras genom detta basarbete i små grupper och förhindrar alltså byråkrati. Styrelsen fungerar som samordnande organ och tar upp medlemmarnas förslag: konkreta politiska frågor. Aktionerna har såväl varit antiimperialistiska demonstrationer som intresskamp bland studenter. Marxist-leninister har dominerat diskussionerna inom partiet utan att därför de mer politiskt omedvetna studenterna känt sej främmande för SDS ageranden. Och detta är huvudproblemet för en frontorganisation, som skall syssla med konkreta intressefrågor fr̄ att via den vägen medvetandegöra folket om klassamhället och den nödvändiga kampen. Det är alltså viktigt att SDS inte upplevs som ett studenternas KFML.

Höstens stora politiska samlande fråga för SDS blir att leda kampen mot UKAS. Den kampen kommer att föras tillsammans med progressiva studenter i Uppsala och Lund som också organiserat sej i SDS-grupper efter samme mönster som skisserats ovan. Studenterna i Stockholm kommer att driva denna kamp genom nämnda 27 maj-rörelsen. Man menar att

det inte vore riktigt att skapa ett SDS där, eftersom det redan finns denna organisation inom vilken aktionerna kan kanaliseras.

I den efterföljande diskussionen framgick att det fanns stora likheter mellan de svenska och norska studenternas situation. (exempelvis UKAS- -Ottosen-komitéen). I Oslo planerar man också bildandet av en folkefront bland studenterna. I diskussionen har två huvudlinjer urskiljts: dels bildandet av en lös organisation kring mera allmänna paroller såsom "Ett fritt universitet..." etc., dels en organisation inriktad på intressekamp och antiimperialistisk kamp, där de revolutionära kraftarna skulle kunna ha ett avgörande inflytande och leda den på en korrekt linje.

MONA

DAG

TOMAS

K L A S S E K A M P ! Opprop fra Asker SUF.

Asker SUF's revolusjonære røst KLASSEKAMP er å få kjøpt for kr.1,- pr.eks.

Avisa er på 24 sider.

Vi vil gjerne at alle kamerater her på leiren

kjøper den,

leser den,

lar eventuell kritikk eller ros komme fram i form av

veggaviser

eller overfor redaksjonen som er tilstede her på leiren.

Avisa er altså til salgs i boksallet og koster kr.1,-.

*

Et sitat fra formen Mao Tse-tung:

RASEDISKRIMINERINGEN I USA ER ET PRODUKT AV DET KOLONIALISTISKE OG IMPERIALISTISKE SYSTEMET. MOTSETNINGEN MELLOM DE SVARTE MASSENE OG DE HERSKENDE KRETSE I USA ER EN KLASSEMOTSETNING. BARE VED Å STYRTE DEN AMERIKANSKE MONOPOLKAPITALISTKLASSENS REAKSJONÆRE HERREDØMME OG TILINTETGJØRE DET KOLONIALISTISKE OG IMPERIALISTISKE SYSTEMET KAN DEN SVARTE BEFOLKNING I USA VINNE FRAM TIL HEL OG FULL FRIGJØRING. DE SVARTE MASSENE OG DET HVITE ARBEIDENDE FOLKETS MASSER I USA HAR FELLES INTERESSER OG FELLES MÅL Å KJEMPE FOR.

(Erklæring til støtte for afro-amerikanernes kamp. 16.april 1968)

REVOLUSJONÆRT PARTI ELLER VALGMASKIN?

Mandag kveld blei det lagt opp til en debatt omkring problemstillinga "Revolusjonært parti eller valgmaskin?"

Innledningene var ved Berge Furre, Tron Øgrim og Tore . Berge Furre åpna innledningsrunden. Han tok utgangspunkt i ei historisk analyse for å vise SF's plass i utviklinga. Furre nevnta at SF hadde blitt stifta som et resultat av bevegelse i folket, ved at venstre-fløya i sosialdemokratiet brøyt ut, først og fremst på grunn av utenrikspolitikken som AP førte, men også p.g.a. "at AP hadde avvikla planøkonomien, utjamningspolitikken osv.". Han trakk videre opp hva han mente måtte være hovedpunktene i en sosialistisk strategi: nemlig synet på interessekampen, staten, partiet osv., og mente at det på disse punktene kunne være grunn til å peke på forsømmelser i partiet. Videre. Furre sa at vårt nåværende system var et kapitalistisk diktatur, og påpekte at vi måtte kjempe "for hele folkets stat". Det må i denne forbindelse nevnes at Furre ikke tok opp f.eks. spørsmålet om proletariats diktatur. Med utgangspunkt i ei historisk skisse trakk Furre opp den plass parlamentarismen hadde i dette systemet. Han hevdade her at Stortinget hadde en tilslørende funksjon. Men understreka samtidig at han anså parlamentet som et maktsentrum!

På bakgrunn av dette hevdade Furre, etter å ha gitt en presisering av hva han mente med utenomparlamentarisk arbeid, at en stor del av partiets arbeid måtte vies til det parlamentariske arbeidet. "Stortingsvalget i 1969 er av uhyre betydning for SF's videre utvikling", sa Furre.

Furre hevdade videre at vi ikke trengte noe marxist-leninistisk parti i Norge. Han stilte deretter spørsmålet om hva som må kjennetegnere et revolusjonært parti i dagens Norge, og mente at SF med visse modifikasjoner var et slikt parti. SF, slik det er i dag, er det eneste alternativet for sosialismens utvikling i Norge i dagens situasjon. Neste innleder var Tron Øgrim. Han tok utgangspunkt i to sitater av formann Mao Tse-tung, der det understrekes at dersom det skal ~~en~~ en revolusjon trengs det et parti som er av marxist-leninistisk type, som kan fungere som arbeiderklassens organiserte fortropp og således kunne møte en revolusjonær situasjon med grundig analyse. Et parti som skal kunne lede massebevegelsen i de breie lag av folket fram til hovedstøtet mot kapitalen. Videre at folkemassene, under ledelse av et slikt parti, må kunne knuse det borgerlige statsapparatet, og deretter opprette sin egen statsform, proletariats demokratiske diktatur. Men, understrekte Øgrim, et marxist-leninistisk parti er ikke en venteklubb der man sitter og strikker votter og venter på den revolusjonære situasjonen. For at partiet skal kunne utvikle seg og

møte en slik situasjon, må det herdes gjennom den kontinuerlige klassekampen. Videre at partiets oppgave var å rive arbeiderklassen løs fra sosialdemokratiets ledelse, for å utvikle arbeiderklassens bevissthet. Øgrim pekte videre på at det ikke var nok å drive interessekamp, for interessekampens egen skyld, men at den måtte underordnes og fremme proletariatets langsiktige mål.

Han fastslo at SF ikke fyller funksjonen som et revolusjonært parti. Men understreka at SF/SUF kan utvikle seg til en brukbar redskap, eller kan muligens ikke det. Dette vil historia vise.

Siste innleder var Tore . Han tok sitt utgangspunkt i den krisa han mente SF var inne i, og som besto i at SF var ensidig parlamentarisk orientert. Når det gjelder utviklinga i partiet, mente , at det var nødvendig å ikke moralisere over historia, men å foreta en historisk analyse. , understrekte at SF er et venstresosialdemokratisk parti. Ikke minst organisasjonsstrukturen er en stor svakhet. Når det gjelder utviklinga av det nye partiet, eller kanskje fornyelsen av SF, først og fremst avhenger av arbeidet som blir gjort i SF, ikke av SUF.

Debatten etter innledninga var god og ærlig og vi vil her prøve å trekke fram det vesentligste av det som kom fram.

Det man kan slå fast var at den parlamentariske linja blei forkasta av samtlige (med unntak av noen få). Det var brei enighet om at vi trenger et revolusjonært part som kan lede arbeidsfolks krav, koordinere klassekampen, og lede den kampen opp mot et høyere nivå for derved å kunne rette hovedstøtet mot kapitalen som er hovedfienden. Riktigheten av Lenins partiteori blei også trukket fram. Det blei understreka at det vi trenger er et revolusjonært kaderparti som samtidig er et masseparti ved at det har tillit i arbeiderklassen og dermed kan lede klassekampen.

Mye av debatten dreide seg om SF og dets rolle. Og det blei framhevd at SF er et sosialdemokratisk parti uten noen fast teori og at partiet har en dårlig praksis i det monn det har noen overhodet.

De fleste var enige om at det måtte komme til brudd, enten direkte ved at "vi blir kasta ut", eller at vi overtar partiet, - får igjen en marxistisk-leninistisk linje der. (Dette vil i realiteten også bety et brudd idet høyrefløya ikke ville finne seg i å stå i et slikt parti og derfor ville bryte ut. Det er snakk om to linjer; en reformistisk og en revolusjonær, som ikke i lengden kan forenes i samme parti.

Det blei også pekt på at det ikke finnes noen venstrefløy i SF, men en del enkeltpersoner som uavhengig av hverandre utgjør en slags venstreopposisjon.

Viktigheten av skolering i marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning ble sterkt trukket fram. Erfaringa fra "fraselaga" - de laga som driver virksomheten under det røde banneret til marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, viser at det er nettopp disse som har den beste praksis.

Som konklusjon må man si at SUF har kvitta seg med den borgerlige tankegangen om parlamentarismen og fredelig overgang til sosialismen og gått inn i en helt ny fase.

Et punkt som det blei reist virkelig berettiget kritikk var i forbindelse med at det blei sendt ut for få politiske bulletiner fra sentralstyret om viktige saker som diskuteres sentralt i organisasjonen, som f.eks. denne, slik at laga rundt i landet kan danne seg et bilde. Dette forhindret imidlertid ikke at det blei en god, revolusjonær og framfor alt ærlig debatt.

SVERRE

ASTOR :

*

HO CHI MINH: Brev til kunstnerne i anledning kunstutstillinga i 1951.

Kjære kunstnere!

10.des. 1951

Jeg har fått melding om deres utstilling og beklager at jeg på grunn av min tunge arbeidsbyrde ikke får høve til å besøke den, jeg sender på denne måten mine vennlige hilsner til dere. Jeg vil nytte høvet og sender dere noen synspunkter på kunst til å fundere over. Kunst og litteratur hører til det frontavsnittet der dere er soldater. I likhet med andre soldater har også dere, på det kunstneriske området, deres ansvar - å tjene motstandskrigen, fedrelandet og folket, først og fremst arbeiderne, bøndene og soldatene. For å kunne fylle deres oppgaver må dere ha en fast grunnet klasseoppfatning og en riktig ideologi, kort sagt; dere må sette motstandskrigens, fedrelandets og folkets interesser over alt annet. Med hensyn til deres skapende arbeid er det nødvendig at dere forstår, kommer i kontakt med og trenger dypt inn i folkets liv. Bare gjennom å gjøre det kommer dere til å formidle våre soldaters og hele vårt folks heltemot og besluttosomhet og bidra til utviklinga og forbedringa av disse egenskapene. Vår motstandskrig har gjort store framskritt: soldatene og folket har gått fram med stormskritt, og det kommer dere

også til å gjøre, på det kunstneriske området, gjennom kritikk og selvkritikk.

En del av dere tenker sikkert: President Ho forsøker å forvandle de skjønnene kunstene til politikk.

Ingenting kunne være sannere! Litteratur og kunst kan ikke, like så lite som noen annen virksomhet, skilles fra det økonomiske og politiske området, men innbefattes i det.

Vårt folks framtid er lysende og kunstens framtid er lys. Jeg ønsker dere helse, at det går dere vel, og framgang i arbeidet.

I forvissning om seier, med vennlige hilsner.

*

I VERDEN I DAG ER ENHVER KULTUR OG FØLGELIG OGSÅ LITTERATUREN OG KUNSTEN KLASSEBUNDET OG FØLGER EN BESTEMT POLITISK LINJE. EN KUNST FOR KUNSTENS SKYLD, EN KUNST SOM STÅR OVER KLASSENE, EN KUNST SOM UTVIKLER SEG HINSIDES POLITIKKEN ELLER UAVHENGIG AV DEN FINS DET I VIRKELIGHETEN IKKE. DEN PROLETARISKE LITTERATUREN OG KUNSTEN ER EN DEL AV PROLETARIATETS HELE REVOLUSJONÆRE SAK, ELLER SOM LENIN SA, ET LITE HJUL OG EN LITEN SKRUE I HELE REVOLUSJONSMASKINERIET.

(Formann Mao Tse-tung: "Tale på Jenan-konferansen om litteraturen og kunsten", mai 1942)

FOR DE BREDE MASSENE AV FOLKET ER DEN REVOLUSJONÆRE KULTUR ET MEKTIG VÅPEN I REVOLUSJONENS TJENESTE. I PERIODEN FØR REVOLUSJONEN TJENER DEN TIL Å FORBEREDE REVOLUSJONEN IDEOLOGISK, UNDER SELVE REVOLUSJONENS GANG UTGJØR DEN ET NØDVENDIG OG VIKTIG AVSNITT AV REVOLUSJONENS ALLMENNE FRONT.

(Formann Mao Tse-tung: "Om det nye demokrati" januar 1940)

LEVER INNLEGG TIL REVOLUSJONENS
R Ø S T

SUF OM NORGE OG IMPERIALISMEN

A. Innledning.

Imperialismen er etter sitt økonomiske innhold monopolistisk kapitalisme. I de vestlige land undertrykker imperialismen folket i sine egne land, i mesteparten av verden forøvrig er imperialismen i ferd med å gå amok. Det siste kommer klarest til syne i Vietnam. Monopoler, oligarki, streben etter herredømme istedenfor frihet, og et fåtall rike og mektige nasjoners overklassers utbytting av et stadig større antall små eller svake nasjoner - alt dette er kjennetegn som gjør at SUF må karakterisere imperialismen som snyltende eller råtnende kapitalisme.

B. Imperialismens plass i historien.

Ved de første møter mellom europeisk og afrikansk, asiatisk og latin-amerikansk kultur sto alle disse områder noenlunde likt med hensyn til økonomisk utvikling. Men det varte ikke lenge før de europeiske storhandelsmenn oppdaget hvilke enorme muligheter som lå i forbindelsene med de oversjøiske områder - i de oversjøiske områder fantes varer som en ikke hadde i Europa og som samtidig ble sterkt ettertraktet av overklassen i de europeiske land. Det tok således ikke lang tid før de første forbindelser utviklet seg til ren utbytting av de oversjøiske områder. Resultatet ble at vi fikk en netto kapitaltilførsel til Europa fra de andre verdensdeler. Dette hadde som konsekvens at den økonomiske utvikling i de oversjøiske områder stagnerte, mens konsekvensen av den gryende utbytting for Europa var den motsatte, vi fikk et voldsomt oppsving på det økonomiske område, i den prekapitalistiske virksomhet. Overskuddet fra forbindelsene med den tredje verden ble ikke brukt til forbruk, noe som gjorde at vi fikk en voldsom kapitalopphopning på noen få hender. Denne kapitalen sammen med den utbyttede kapital fra de lutfattige bondemassene i Europas feudalsamfunn gjorde investeringer mulig - og vi fikk den begynnende industrialisering. Med industrialiseringsprosessen fulgte konflikten mellom dedengang feudale europeiske samfunn og det fremvoksende borgerskap. Og i samme monn som industri, handel, skipsfart, jernbaner spredte seg utover, økte borgerskapet sine kapitaler og trengte alle klasser som stammet fra middelalderen i bakgrunnen. Vi fikk frikonkurranse-samfunnet.

Monopolet legger grunnen til overgangen fra den kapitalistiske til en høyere samfunnsordning. Det, monopolet, vokste opp på frikonkurransen grunn, født nettopp av frikonkurransen. Dette skjedde i perioden 1880 - 1900, og med monopolets fremvoksen fikk vi den militære besettelse og fullstendig politisk kontroll fra noen få europeiske maktersside av hele den oversjøiske verden. Dette ble gjort for å sikre de europeiske monopoler råvarekilder og avsetningsmarkeder for deres produkter, og for at disse monopoler skulle finne nye investeringsobjekter. I koloniene ble det bygd opp en indre struktur som trengte matvareproduksjonen i bakgrunnen til fordel for produksjonen av råvarer til den europeiske industri. Det utviklet seg etterhvert en hard kamp mellom de europeiske nasjoner og monopoler om fordelingen seg i mellom av de oversjøiske områder, noe som førte til den første imperialistiske verdenskrig i 1914.

Denne monopolenes og nasjonenes oppdeling av verden i kolonier holdt seg frem til slutten av den andre (imperialistiske) verdenskrigen, da borgerskapet etterhvert begynte å utvikle seg i de oversjøiske land, og noen steder ble sterkt nok til å kreve politisk frigjøring fra moder-

landet. Noen steder, som i Nord-Vietnam og Indonesia, hadde det i løpet av krigen vokst fram nasjonale frigjøringsbevegelser med en slik styrke at disse steder i realiteten fikk selvstyre ved krigens slutt i 1945. De europeiske stater, dvs. de europeiske monopolars garantister, forsto mer og mer at det ikke lenger var klok politikk å beholde koloniene i deres tradisjonelle form, koloniene fikk formell frihet samtidig som de ble sterkere knyttet til moderlandet økonomisk enn noen gang tidligere. Den økonomiske utbyttingen ble ikke mindre, tvert i mot, den økte og det ikke minst p.g.a. den amerikanske imperialismes sterke ekspansjon på delvis bekostning av de tidligere moderland.

C. Imperialismen i dag.

Forholdet mellom de rike utbyttere og de fattige utbyttede land kjennetegnes i dag av flere hovedkarakteristika:

Utbyttingsstrukturen

Hovedskillet i verden i dag går på mange måter mellom de land som er råvareprodusenter, for det meste beliggende i Asia, Afrika og Latin-Amerika, og de land som produserer industriprodukter, stort sett konsentrerte i Nord-Amerika, Vest-Europa samt Sovjet.

Denne strukturen begunster de land som er industrialiserte, det hele er en utbyttingsstruktur i verdensomfang.

Kapitalflukt.

Profitten på investeringer i de utbyttede land er mange ganger større enn profitten på tilsvarende investeringer i Europa og USA. Det i den tredje verden akkumulerte utbytte blir bare i liten grad reinvestert i de land der det fremkommer, utbyttet eksporteres til det utbytende monopols hjemland. Dette har gitt seg utslag i at mange selskaper på få år har repatriert utbytte som tilsvarer mange ganger den investerte kapital. Denne eksporten av kapital fra den tredje verden fører selvfølgelig til økonomisk tilbakegang for denne del av verden.

Råvareprisene.

Det er de vestlige monopoler, og særlig den amerikanske imperialismen, som fastsetter prisene på verdensmarkedet. Konsekvensen har blitt et stadig fall på den tredje verdens eksportprodukter, råvareprisene, samtidig som prisene på de rike lands produkter, industrivareprisene, stadig har steget. Vi får altså et økt gap mellom de utbytende og de utbyttede land.

De utbyttede land som markeder for industriprodukter.

I de utviklete kapitalistiske land blir markedet for industriprodukter stadig mer mettet til tross for monopolenes reklame- og salgskampanjer. For at profitttraten fortsatt skal øke, tvinges monopolene til å finne nye avsetningsmarkeder og nye investeringsobjekter, og de fra før av utbyttede land blir de nye områder for monopolenes videre ekspansjon. Samtidig som monopolet etablerer seg i et land, sørger det for at det ikke skal vokse opp noen nasjonal konkurrerende industrigren. Dette får alvorlige konsekvenser for det utbyttede lands framtidige økonomi, ettersom en nasjonal økonomisk utvikling må bygge på en viss nasjonal industrialisering.

Den innfødte overklasse.

De vestlige monopoler allierer seg med en liten korrumpert overklasse/herskerklasse i de fattige land for å trykke utbyttingen av landet. Denne overklassen spiller meglerens funksjon; på den ene side selger den landet til de utenlandske monopoler, på den annen side kan den bare beholde makten takket være utenlandsk hjelp. Denne hjelpen gis ofte i form av "utviklingshjelp".

Lån.

Utbyttingen av den tredje verden finner ikke bare sted gjennom kapitalflukt og råvareprisenes absolutte og relative fall. De rike land yter i samme hensikt også lån til de utbyttede land. Det som preger denne form/

mekanikk for utbyttingen er at det blir stadig vanskeligere å få langsiktige lån til u-landene. Renetene blir høyere samtidig som avdragstiden for lånene blir kortere og kortere, med det resultat at det utbyttede landet må oppta stadig nye lån for å dekke renter og avdrag på tidligere lån. Samtidig krever kreditorlandet stadig nye konsesjoner og garantier og bryr seg mindre og mindre om å skjule hvilken makt det har over de såkalte makthavere.

"Utviklingshjelp".

Såkalt utviklingshjelp gis av de rike land i første rekke for å befeste de bestående økonomiske strukturer og for å dekke til de motsetninger som eksisterer mellom de utbyttede land og de utbytende land. Pengene brukes i første omgang til å legge forholdene til rette for at giverlandets monopoler skal kunne investere med profitt i det utbyttede landet. En stor del av "hjelpen" går også med til å holde den pro-imperialistiske overklassen i det utbyttede landet ved makten - for derved å sikre seg politisk garanti mot sosiale omveltninger som kan gå utover det etablerte monopolet. "Utviklingshjelp" gis også i form av eksperter - ofte kjøpt og betalt av de vestlige monopoler.

Sovjet-revisjonismen.

I de seinere år har Sovjet-samveldet i stadig større grad begynt å benytte seg av de samme utbyttingsmetoder overfor land i den tredje verden som USA-imperialismen. Dette har klarest kommet til syne i Mongolia. Videre har Sovjet-lederne inngått en rekke samarbeidsavtaler med USA-imperialismen. Denne politikk fra Kreml-klikken har påført revolusjonære folk store skader, som i Indonesia. Den blodige lærdommen vi kan trekke herav er at den moderne revisjonismen, med SUKP-ledelsen som sitt sentrum, er den største faren for den internasjonale proletariske bevegelse - og at den revisjonistiske veien med "fredelig overgang" som SUKP-ledelsen går inn for, er veien som fører til revolusjonens gravlegging, veien som fører til utslettelse av den revolusjonære bevegelse og folket.

Konsekvenser for det utbyttede lands befolkning.

Konsekvensen av den "nykolonianistiske utsugning" er at forholdene for befolkningen i de utbyttede land blir stadig verre. Faktum er at flere mennesker sultet i verden enn noen gang tidligere i verdenshistorien - med profitt for de vestlige monopoler.

D. Imperialismens fundament.

Hovedmotsetningene i verden i dag på det internasjonale plan er motsetningen mellom overklassen i de rike land og underklassen i de utbyttede land, klarest demonstrert gjennom motsetningen mellom USA-imperialismen og alle undertrykte folk både i den tredje verden og i Europa.

Det imperialistiske system hviler i dag på vestens, og da spesielt USA's militære overlegenhet. De vestlige monopolers garantister, de vestlige stater, har for å konsolidere og videreutvikle denne militære overlegenhet opprettet en kjede av militærpakter vendt mot Sovjet-Unionen og den tredje verden - NATO er et ledd i denne kjeden - og proteksjonistiske handelsblokker - som EEC og EFTA. Vestens militære overlegenhet er rettet mot enhver sosial reisning, for status quo i hele verden.

E. Norges plass i det imperialistiske system.

Den organisasjon som i første rekke bidrar til å opprettholde vestens militære overlegenhet, er NATO, hvis politikk overfor de utbyttede land er og har vært bestemt av ønsket av og viljen til å opprettholde status quo. Den norske regjerings talsmenn har gang på gang solidarisert seg med denne politikken, og Norge er bl. a. på denne måten blitt direkte

medskyldig i de tidligere kolonimaktens og USA's amokpolitikk i Afrika, Asia og Latin-Amerika.

Imperialiststatenes regjeringer har bevisst villedet folkene i vest ved å skape en myte om at NATO's funksjon er å beskytte vestens "frie demokratier" mot Sovjet. Dette gjelder ikke minst den norske regjering og det norske storting. Myten bygger på en naiv tro på NATO som en absolutt fredsvennlig organisasjon. Kjennsgjerningene viser imidlertid at NATO-landene søker å opprettholde den kalde krig, bl. a. gjennom NATO-øvelser i Nord-Norge, for å tildekke at organisasjonen aktivt arbeider for å bevare den struktur som opprettholder klasseforskjellen mellom de rike og fattige land og innen de enkelte medlemsland. NATO-imperialismen er således både vendt mot det norske folk og mot de utbyttede i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

Norges medlemsskap i NATO er således rettet mot det norske arbeidende folk og mot alle andre undertrykte folk.

Imperialismen fremskynder, som Lenin i sin tid påviste, opportunismens fremvekst i arbeiderklassen. Dette har også kommet klart frem i Norge hvor sosialdemokratiet gjennom Norges medlemsskap i NATO etterhvert er blitt USA-imperialismens fremste støttespillere i Norge.

I etterkrigstiden vokste det frem en motsetning mellom den amerikanske imperialismen og den norske. Dette skjedde ved at amerikanske monopoler begynte å etablere seg i Norge for å konkurrere vekk norske foretak. Denne motsetningen eksisterer fremdeles, men er blitt svekket i de siste årene gjennom at norsk monopolkapital har etablert seg i oversjøiske land regjert av fascistklikker som kun holdes oppe ved USA-monopolenes støtte. Norsk kapital, og dermed dens garantist, den norske regjering, har således blitt interessert i at USA-imperialismen holder oppe fascistregjeringer som undertrykker folket i de utbyttede land.

Norsk politikk overfor de utbyttede land følger stort sett de linjer som er trukket opp under kapitlet om imperialismen i dag. I tillegg vil vi peke på de spesielle forhold som gjør seg gjeldende fordi Norge er en av verdens største skipsfartsnasjoner samtidig som nesten all skipsfart i verden er under vestlig kontroll. Den norske regjering sammen med norske redere motarbeider aktivt, bl. a. lovveien, at u-landene skal få bygge ut nasjonale handelsflåter som kan gi disse land mindre fraktutgifter og dermed bedre sin valutasituasjon. Dette kom klart frem etter UNCTAD-konferansen i 1964 og foran siste UNCTAD-konferansen. Denne politikk fra det offisielle Norge skyldes de store fraktinntekter som Norge har på vestens handel med de utbyttede land, norsk skipsfart tjener årlig mange ganger det som gis i norsk "utviklingshjelp" på å frakte de varer som denne "hjelpen" brukes til å kjøpe fra de imperialistiske land.

SUF vil på bakgrunn av det som er sagt foran slå fast at den norske politikken bidrar til å tilsløre de maktforholdene i verden som fører til økt utbytting i den fattige del av verden, den utenlandske kontrollen over de fattige lands resurser, de kapitalistiske samfunns økonomiske og militære støtte til u-landenes feudalherrer og som fører til utbytting av folkene i imperialismens egne land.

F. Hva Norge må gjøre.

SUF går i dagens situasjon inn for:

- øyeblikkelig utmeldelse av imperialist-organisasjonen NATO
- øyeblikkelig tilbaketrekning av den norske søknaden om medlemsskap i EEC

- Norge må bekjempe at FN brukes som et redskap for imperialismen.
- slutt med å gi "utviklingshjelp" og i stedet øke den finansielle bistand, gaver og rentefrie lån til land som har frigjort seg fra kapitalismens og imperialismens knugende grep
- at Norge oppretter diplomatisk forbindelse med land som Nord-Vietnam Nord-Korea og Cuba, og at Norge bryter all forbindelse med de amerikanske lakeiene i Saigon
- økonomisk og politisk støtte til frigjøringsbevegelsene, spesielt til FNL
- høyere pris på råvarer
- å tvinge rederne til å oppgi den norske skipsfartsboykotten av Nord-Vietnam, Nord-Korea og Cuba ved at norsk skipsfart kommer under folkelig kontroll
- økt import av og nedsatt toll på industriprodukter fra u-landene.

G. SUF's oppgaver - det anti-imperialistiske arbeidet.

Imperialismen er monopolitisk kapitalisme, et verdensomspennende utbyttingssystem. Norge deltar i systemet på utbytternes side. Dette er SUF's utgangspunkt for det anti-imperialistiske arbeidet. Det betyr at vår kamp må føres her hjemme i Norge mot våre egne utbyttere, og ikke minst deres garantist - den norske statsmakt i samarbeid med den amerikanske imperialismen. Vår fremste oppgave er revolusjon i Norge - FNL tar seg av Vietnam. Et viktig skritt er bevisstgjøringen om vår relle funksjon i den imperialistiske bløkken som et haleheng til USA-imperialismen.

På det internasjonale plan vil vi samarbeide med alle organisasjoner som har samme innstilling SUF i det anti-imperialistiske arbeidet, og på det nasjonale plan vil vi søke å danne front med de tilsvarende organisasjoner mot imperialisme og utbytting samt arbeide gjennom anti-imperialistiske organisasjoner som Den norske solidaritetskomite for Vietnam.

SUF ser det som en viktig oppgave å intensivere Vietnam-arbeidet for derigjennom bl. a. å få et økt engasjement i det norske folk mot USA-imperialismen.

Vi vil likeledes gi anti-NATO-arbeidet høy prioritet, bl. a. gjennom å få folk til å nekte å utføre militærtjeneste så lenge Norge er medlem av NATO, og på andre måter søker å undergrave NATO i Norge.

SUF anser kampen mot Det Kongelige Norsk-Amerikanske Arbeiderparti som viktig i et anti-imperialistisk perspektiv.

SUF vil arbeide for en regjering som tar aktive skritt for å knuse imperialismen i Norge, bl.a. demonstrert ved sterk amerikansk kapitalinnflytelse i Norge og en utkantfiendtlig politikk fra den norske monopolkapitals side.

SUF vil arbeide for å påvise og opplyse folk om samarbeidet mellom USA-imperialismen og Sovjet-revisjonismen. En viktig oppgave for verdens revolusjonære folk er å få brutt dette samarbeidet for derigjennom å svekke den imperialistiske front.

For å kunne drive et skikkelig anti-imperialistisk arbeid ser vi det som en viktig oppgave å bekjempe opportunismen innen våre egne rekker.

REDAKSJONELT:

Devise: VI HAR MARXISMEN-LENINISMENS VÅPEN MED KRITIKK OG SJØLKRTIKK.
VI KAN KVIITE OSS MED DÅRLIGE VANER OG BEHOLDE DE GODE.

Dette nummeret har blitt framstilt i løpet av natta og formiddagen, av to uforutsette grunner: For det første trakk debatten så langt ut i går, at det ville være umulig å få avisen ut før 11 i dag som planen var uten nattjobbing, og for det andre har stensilmaskina svikta i formiddag, så forsinkelsen er blitt ytterligere øket.

At avisa er lagd i natt innebærer at faren for trykkfeil og liknende øker. Vi ber om unnskyldning for dette, og håper at alt er forståelig.

REDAKSJON: PÅL (Manglerud SUF)
 ALF (Bergen SUF)
 MONS (Bryn/Hellerud SUF)
 SVEIN (Bergen SUF)
 ASTOR (Bryn/Hellerud SUF)

Ved en beklagelig feil blei det i mandagsnummeret angitt feil navn på kamerat H. r, dette er nå retta.

Vi vil spesielt takke kameratene OLAUG ! og AUDUN ; for deres innsats i arbeidet med dette nummeret.

*

F L A G G E N E

Der vaier så mange slags faner rundt på jord
for frihet og rett,
de mette, tilfredse og selvgode ord
som skinner av fett.

De vaier for rettens og frihetens ånd,
for Eidsvoll, Bastillen og Washington

*

De heises på alle de høyeste nus,
på storting og slott.
Så kan de bli sett av de fattigste lus,
og det er jo godt!
For ellers så ville vi neppe ha sett
det spor til vår frihet og rett.

Rudolf Nilsen